

Вдячний шпак

Юрій Липа

Ах, се був чудовий старий кавалір, сей гімназiальний учитель.

Він сидів коло відчиненого вікна свого домочка і дивився на високі акації довкола його двору.

— Е, шпачине товариство нині веселе! Як ваші справи, панове кури, — казав він і попахкував люлечку, а все на дворі веселилося під весіннім сонцем.

— Марто, обідати! — гукнув він, аж побачив катастрофу: мале шпаченя випало з гнізда.

— Що за необережність, — сказав учитель, піднімаючи жовтодзьобого. — Ну квартируватимеш у мене.

— Дай Боже і нашим, і вашим. Хай живе Україна, — сказав веселий кавалір випиваючи, і лисина його засяяла, а пташеня вже заснуло в бавовні.

О, як учитель виховав шпака, як патріотично! Та й се був пильний учень. Уже товстий і поважний, він виходив на стіл, уклонявся і свистів бравурно: "Ще не вмерла Україна" і кричав могутнім шпачиним: "Слава — чи-чимр!"

Хто може сказати, що шпаки невдячні? Але сей шпак одружився, покинув співи і відлетів.

— Гм! — сумно сказав учитель, дивлячись в осіннє вікно.

Надлетіла весна.

— Де він, той негідник? — казав кавалір, потягуючи люльку, а акації шелестіли йому у відповідь.

"Чи-микр!" — шугнув раптом вихованець у вікно, покрутився і щез.

— Фе, — крикнув навздогінці господар, — забуваєш мою науку!

Та ні! За якусь хвилину вернувся сірий іще з трьома шпаками. Поблискуючи оченятами, сідають на підлокітнику.

— Що ти придумав? — здивувався господар, сидячи за столом, а йому у відповідь загриміло: "Ще не вмерла Україна" з розкладом на чотири голоси музики Лисенка. Кожен шпак знав свою партію. "Чи— чикр", — крикнули вони і зачали вдруге, втретє.

Старий кавалір стояв глибоко зворушений.

"Чи-чирк!" — бадьоро скінчили співаки. Дрижачою рукою налив учитель свою передобіденну.

— За Ваше здоров'я, дітоньки! — сказав він: — За Ваше здоров'я! Хай живе Україна!

1922